

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 779

Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Πράξ. 6, 1-7)
29 Ἀπριλίου 2001

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἁμαρτία τοῦ γογγυσμοῦ

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους»

(Πράξ. 6, 1)

Ὁ ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων εἶνε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων. Μέσα στὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ δῆτε τὴν ἱστορία τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἄλλ' ὅπως στὸν ἥλιο ὑπάρχουν σκοτεινὲς κηλίδες, ἔτσι καὶ οἱ πρώτοι Χριστιανοί, ποὺ εἶνε πρότυπα ἀρετῆς, εἶχαν καὶ τὶς κηλίδες τους, τὰ ἐλαττώματά τους. Ἐνα τέτοιο ἐλάττωμα μᾶς φανερῶνει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Τί μᾶς λέει;

Ἐνῶ οἱ πρώτοι Χριστιανοὶ ἦταν ὅλοι ἀγαπημένοι, ξαφνικὰ μετὰξὺ τους ἀκούστηκε παράπονο, «γογγυσμὸς» (Πράξ. 6, 1). Γιατί; Παραπονέθηκαν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη (οἱ «Ἑλληνισταί») πρὸς τοὺς ντόπιους, ὅτι οἱ ντόπιοι δὲν προσέχουν τοὺς ξένους. Κάτι παρόμοιο, δηλαδὴ, μ' αὐτὸ ποὺ παρουσιάστηκε καὶ στὴν πατρίδα μας ὅταν ἦρθαν οἱ πρόσφυγες, οἱ ντόπιοι νὰ μὴν τοὺς κοιτάζουν ὅπως κοιτάζουν τὸν ἑαυτό τους. Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ τότε. Καὶ ξεσηκώθηκαν οἱ ξένοι ἐναντίον τῶν ντόπιων. «Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους» (ἔ.ἀ.).

Ἄκουσαν τὸ γογγυσμὸ αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι καὶ δὲν ἐκλείσαν τ' αὐτιά τους. Δὲν εἶπαν, "Ἄς τους νὰ φωνάζουν· θὰ φωνάξουν θὰ φωνάξουν, θὰ σταματήσουν. Ἦταν κοντὰ στὴν καρδιά τοῦ λαοῦ. Ἐδωσαν προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ παράπονο καὶ ἀμέσως ἔλαβαν μέτρα, γιὰ νὰ σταματήσῃ ὁ γογγυσμὸς.

Ποιά μέτρα ἔλαβαν; Τοὺς εἶπαν, νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἄνδρες. Νὰ ἐκλέξουν μόνοι τους· διότι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἡ ἀρίστη δημοκρατία. Δὲν διάλεξαν οἱ ἀπόστολοι κατὰ τὴν κρί-

σι τους, ἀλλὰ εἶπαν· Διαλέξτε σεῖς, ἀδελφία, ἑπτὰ ἄνθρωπους, ποὺ θὰ τοὺς βάλουμε νὰ ἐπιστατοῦν στὰ συσσίτια, νὰ φροντίζουν νὰ παίρνη καθένας τὴν ἀνάλογο μερίδα. Καὶ διάλεξε ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἑπτὰ ἄνδρες, τοὺς διακόνους, μετὰξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος ἦτο ὁ ἅγιος Στέφανος ποὺ ἔγινε καὶ πρωτομάρτυς. Ἐτσι ὁ γογγυσμὸς ἔπαυσε.

Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε γογγυσμὸς τότε ποὺ διοικούσαν οἱ ἀπόστολοι, τότε ποὺ ὑπῆρχε Πνεῦμα ἅγιο, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀγάπη, ἔ, τώρα στὸν αἰῶνα μας μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί γογγυσμὸς ἀκούγεται; Θὰ σᾶς δώσω μερικές εἰκόνες τοῦ σημερινοῦ γογγυσμοῦ.

Ἐπὶ ὑπάρχει γογγυσμὸς δίκαιος καὶ γογγυσμὸς ἀδίκος, παράπονα δίκαια καὶ παράπονα ἀδίκα. **Γογγυσμὸς δίκαιος** εἶνε π.χ. νὰ δουλεύῃ ὁ ἐργάτης ὅλη μέρα, νὰ ἰδρῶνῃ, καὶ τὸ βράδι νὰ πηγαίνη στὸ ταμεῖο τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ πληρωθῇ, καὶ νὰ τοῦ δύνουν σχεδὸν τίποτε, ἢ νὰ τοῦ λένε, Πέρασε αὔριο καὶ μεθαύριο..., ἢ νὰ μὴν τὸν πληρώνουν, κι αὐτὸς νὰ μὴ μπορῇ νὰ ζήσῃ τὴν οἰκογένειά του. Γογγύζει τότε ὁ ἐργάτης. Καὶ ὁ γογγυσμὸς του, λέει ἡ ἁγία Γραφή, φθάνει στ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ, «εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαώθ», καὶ γίνεται φωτιά ποὺ θὰ κάψῃ τὸν ἐργοδότη (βλ. Ἰακ. 5, 4).

Ὡστε ὑπάρχουν παράπονα δίκαια. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ παράπονα ἀδίκα, γογγυσμοὶ ἀδίκοι. Αὐτοὺς τοὺς γογγυσμοὺς ἀπαγορεύει τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι τοὺς δικαίους. Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικοὺς **ἀδίκους γογγυσμοὺς**.

Τὸν βλέπεις; Φτωχαδάκι εἶνε, πατέρας εἶνε. Δουλεύει ἀπ' τὸ πρωῖ ὡς τὸ βράδι. Τσιγάρο δὲν καπνίζει, ταβέρνα καὶ κινηματογράφο

δέν πάει. Ἀγαπάει τὰ παιδιά του. Κουβαλητῆς ἄριστος. Καὶ τὸ ρούχο καὶ τὰ παπούτσια καὶ τὰ φάρμακα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται τὸ σπίτι, γίνεται θυσία γιὰ ὅλους. Νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά του μένουν εὐχαριστημένα; Ὡς χρόνια παλιά, ποὺ τὰ παιδιά γυρνοῦσαν ξυπόλητα καὶ τρώγανε μιὰ ἐλιά καὶ λίγη μπομπότα, καὶ φιλοῦσαν κάθε βράδι τὸ χέρι ποὺ τοὺς τὰ ἔδινε καὶ λέγανε, Πατέρα, σ' εὐχαριστοῦμε...! Τώρα τὰ τρέφεις μὲ μπισκότα σοκολάτες κ' ἓνα σωρὸ ἄλλα ἀγαθὰ, καὶ γογγύζουν· καὶ δὲν ἔχουν τίποτα καλὸ νὰ ποῦνε παρὰ μόνο σὲ φαρμακώνουν μὲ λόγια πικρά, ἂν δὲν τοὺς ἔχης τὸ φαγητὸ τῆς ἀρεσκείας τους, ἢ ἀκόμα μπορεῖ νὰ σοῦ ποῦν καὶ Γιατί μᾶς γέννησες...

Γογγύζουν τὰ κακομαθημένα παιδιά. Γογγύζουν ἀκόμη οἱ ἄμυαλες γυναῖκες. Γογγύζουν κατὰ τῶν τιμίων ἀντρῶν τους. Ὁ ἄντρας τους δὲν εἶνε κανένας ἀδιάφορος. Εἶνε στοργικός, ἔχει τὴ γυναῖκα του ψηλά, τὴν ἀγαπάει. Τὴν κοιτάει στὰ μάτια, ἔτοιμος νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς. Καὶ ὅμως, ἂν κάποτε δὲν τῆς κάνῃ ἓνα μικρὸ θέλημα, τότε αὐτὴ λησμονεῖ τὰ 999, ποὺ ἔκανε γι' αὐτήν, καὶ θυμᾶται τὸ 1, καὶ τοῦ κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο. Μὲ τὴ μουρμούρα τῆς δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ τὸ σπίτι γίνεται κόλασι.

Ὅπως πάλι ὑπάρχει καὶ τυραννικός ἄντρας, ποὺ γογγύζει ἐναντίον τῆς τιμίας γυναικός του. Ἡ γυναῖκα του δὲν εἶνε ἀπ' αὐτὲς τὲς σουσουράδες ποὺ τρέχουν δεξιὰ κι ἀριστερά. Ἐχει μέσα τῆς Χριστό. Αὐτὸς κοιμᾶται, κι αὐτὴ ξυπνάει τὴ νύχτα καὶ σὰν ἄγγελος προσεύχεται γι' αὐτὸν στὰ γόνατα. Καὶ ὅμως αὐτὸς γογγύζει γιὰ μιὰ ἐλαχίστη λεπτομέρεια. Δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ τῆς πῇ σκληρὰ λόγια καὶ νὰ τὴ φαρμακώσῃ. Πρέπει νὰ πεθάνῃ ἢ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, γιὰ νὰ μάθῃ ὁ ἄντρας αὐτὸς τί θησαυρὸ ἔχασε· καὶ πρέπει νὰ πεθάνῃ ὁ καλὸς ὁ ἄντρας, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἢ διεστραμμένη γυναῖκα ποιό θησαυρὸ ἔχασε.

Μὴ γογγύζετε λοιπόν, παιδιά, ἐναντίον τῶν φιλοστόργων γονέων σας. Μὴ γογγύζετε, γυναῖκες, κατὰ τῶν φιλοστόργων ἀντρῶν σας. Καὶ μὴ γογγύζετε, ἄντρες, κατὰ τῶν ἀγίων γυναικῶν σας.

Ἀλλὰ ὁ γογγυσμὸς ἀρχίζει ἀπὸ μικρὸ ποταμάκι καὶ αὐξάνεται καὶ γίνεται ποταμὸς τεράστιος. Γογγύζουμε πιά ὄχι κατὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας ποὺ μᾶς γέννησε, ὄχι κατὰ τῶν δασκάλων μας ποὺ μᾶς ἐμόρφωσαν, ὄχι κατὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἀρχιερέων μας, ἀλλὰ γογγύζουμε – ἐναντίον τίνος; Ἐναντίον τοῦ Θεοῦ! Ὡς γενεὰ ἀχάριστος... Νὰ γογγύζω

κατὰ τοῦ πατέρα μου, κάπως ὑποφέρεται· γιατί δὲν εἶνε ἅγιος. Νὰ γογγύζω κατὰ τοῦ παπποῦ μου, κατὰ τοῦ δασκάλου μου, κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ μου, κατὰ τοῦ παπᾶ... ἄνθρωποι εἶνε. Ἀλλὰ νὰ γογγύζω ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; Ὡς πλέον! Θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ ἔχουν ὅλα εὐκόλα στὸν κόσμον αὐτόν. Ἀμα στὸ σπίτι παρουσιαστῇ ἀρρώστια, δὲν ἀκούς ἓνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Ἀμα ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί, ἅμα συμβῇ κάποιο δυστύχημα, τότε γογγυσμὸς μεγάλος ἀκούγεται. Γογγύζουν μέσα στὴν καρδιά τους, γογγύζουν κι ἀπ' ἔξω. Καὶ φθάνουν μέχρι τὸ σημεῖο καὶ τὸ Θεὸ ἀκόμα νὰ βλαστημήσουν ἢ νὰ καταραστοῦνε τὴ μέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκαν.

Ὅπως «ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις... ἐγένετο γογγυσμὸς», ἔτσι καὶ στὶς ἡμέρες μας γίνεται μεγάλος γογγυσμὸς. Κανένας δὲ μένει εὐχαριστημένος. Τώρα γιατί δὲ μένουμε εὐχαριστημένοι, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀλλὰ εἴστε ἄρκετὰ ἔξυπνοι καὶ τὸ καταλαβαίνετε.

* * *

Ἐνα θέλω νὰ τονίσω καὶ τελειώσω. Δὲν εἶνε μικρὰ ἁμαρτία ὁ γογγυσμὸς. Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, γιατί δὲν ὑπάρχει μετάνοια. «Δὲν ἔχω τίποτε, παππούλη», σοῦ λέει καὶ γελάει· «δὲ σκότωσα, δὲν ἔκλεψα· εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος». Ἀλλὰ ὁ γογγυσμὸς, ἢ μεμψιμοιρία, ἢ γκρίνια σου δὲν εἶνε ἁμαρτία; Καὶ εἶνε μικρὰ ἁμαρτία; Ἀνοιξτε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γιὰ νὰ δῆτε τί ἔπαθαν οἱ γογγυσταὶ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἔρριχνε στὴν ἔρημο μάννα, ἀνοίγε τὰ βράχια καὶ τοὺς ἐπότιζε μὲ νεράκι, καὶ μὲ νεφέλη τοὺς σκέπαζε. Κι αὐτοὶ ἐγόγγυζαν μέρα - νύχτα. Ἐγόγγυζαν κατὰ τοῦ Μωϋσέως, ἐγόγγυζαν κατὰ τοῦ Ἀαρών, ἐγόγγυζαν κατὰ τῶν ἀρχηγῶν τους (βλ. Ἐξ. 16,6-7· 17,3· Ἀριθμ. 14,27· 16,11). Ἀλλὰ διαβάστε νὰ δῆτε τί ἔγινε. Ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ ἐγόγγυζαν ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τοὺς ρούφηξε· τοὺς ἔθαψε μέσα στὰ σπλάχνα τῆς (βλ. Ἀριθμ. 16,32). Αὐτὰ λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Λοιπόν, ποιό εἶνε τὸ συμπέρασμα; Δὲ σᾶς τὸ λέω. Ἀμα ψάξετε τὴν Καινὴ Διαθήκη, θὰ τὸ βρῆτε. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶνε ἐγγύς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι —διαβάστε τὴ Γραφὴ νὰ δῆτε—, ἀντὶ νὰ μετανοοῦν γιὰ τὰ κακὰ ποὺ θὰ τοὺς βρίσκουν, θὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, ἄς φοβηθοῦμε τὸ γογγυσμὸ, τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἁμάρτημα. Ἀντὶ νὰ γογγύζουμε, ἄς δοξάζουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἄπειρο ἔλεός του, γιὰ νὰ γίνῃ ἴλεως τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος